

לה:

עין משפט
גר מצוה

בג א מ"י פ"א מהל'
נערה בחילה הל' ט
פסג עשין כד טור אה"ע
סי' העז:

יורה אור השלם

וְיִסְרָאֵל בְּרַחֲמֵי יְיָ וּבְחַסְדּוֹ יִשְׁלַמְנָהּ
וּמִכָּה אָדָם יוֹמָת:

מוסף רש"י

חידוש הוא שחידשה
חורה בקנס. כל משפט
קנס חידוש היא הלכן
אפי' דמיקטיל נמי לא
מיפטר מיניה (לפי' דר.)
שאינו דין אלא גזירת מלך
בשלמה (לפ' דר.)

אם אינו ענין אלהא שיש בה שיה מרובה. ואם והא אלטרק
להי דמהכא נפקא לן חובל בנצרו לתשלומין בריש החובל
(ב"ק פג:) וס' דהך סוגיא כלידך תנאי דהס דמסקי החובל
בנצרו לתשלומין מקרא אחרתא: **דלמא** בשבת בתיב דבהרמח

עופה בו. וא"כ א"כ היקשא למה לו
וי"ל דאמא לנין דרך ירידה לדרך
עליה דלא שייך לפלוגי גבי שבת:
אלא פ"א בחור. ואל"כ בחול נמי
מניין למימר דבהדי דמחייב
לבהמה הרג את האדם ולא אחרו
ביה משום אדם ואפי' בשבת נמי
מניין למימר דאחרו ביה משום
בהמה ולא אחרו בו משום שבת וי"ל
דמ"מ ילפינן שפיר דמה מכה בהמה
לא תחטא ביה שוגג בהכחשו לניד
וההקטן אף אדם לא תחטא בו מיד
מויד בהכחשו לשוגג בהכחשו א"כ והוא"ל
ומכה אדם איירי דאחרו ביה מכה
בהמה נמי איירי בכל ענין דאחרו
ביה ולהכי לא מצי איירי בשבת ולא
בשרג אדם עמה: **מתניתין** במאן
סבירי' ה"ה. "ומינה תיעזב לך לרב פסא
גופיה דהוה סבר לוקש ודף דף: כ"ה
דאמר רבא דאמר רב עובד לו כ' וכו'
קשה לדישני כעולא דמאי דפירש כגון'
דאי סבר כריש לקוש דחייבי מנזיקות
גרידנא שטורין כ"ש פלגי אדעולא סבר
זאני נגורא דלמא כממון אחר סבר
כריש לקוש אבל כממונא דבההוא
מילתא גופיה משום ממון וימפטר
ממילתא מג"ש תחת תחת וימפטר
דבר פסא אפי' סבר כריש' מצי לשניי
כדעולא כדפרישית אבל לאנשי פירך
שפיר דלית מצי דעולא ודאי מוקי
לעיל תחת לדרשא אחרנא ולהכי קשיא
ליה א"כ מ"ל כריש' ממון' כממון מיה
א"כ

לה: **א** ב' הנוגים קשיא אחריו. לא מצי למימר קשיא ממוזת ואחריו דע"כ כ"מ ס"ל מדנקט יום הכפורים כשנת וה"ל למימר יו"ט כשנת וכ"ש יום הכפורים אלא ודאי כ"מ כ"מ דלמור לוקא ומשלא כ' יאחק דלמור אין מלקוט בחיביו כרימות הלכך לא נקט יו"ט דמיניה לא יאחק עשתי יו"ט ש"ן ב' כרימות ויבין ללא הוי כרנן לא מוקמי ליה כרבי יאחק אלא כ"מ ולא מיקשי ממוזת: **א** ברבי יצחק קשיא מבורה. לא הולך נומר א' כרנן לעלידוהו קשיא ממוזת ואחריו ולא מצי למימר נמי דמתי' כרבי עקיבא דקבר עדס וזומנין קנסא וואת ליה לוקא ומשלא וית ליה מת ומשלא דלרבי עקיבא דלמור למימר ללא גמר עדס וזומנין ממוזת ש"ר אע"י דהוי קנסא מקנסא דכפרי' לעיל (דף ג. ד"ה דלון) וואת ליה שפיר כרנן ללוקא ואינו משום: **מאן** תנא דרבינ' ע"יה דרבי נחוניא א"ר פאיר א"ר רבי יצחק. מילת דלרס לוקס כהדא פליג ר"מ ארבי נחוניא דלא מוקיס ממ"י כ"מ וקמי ד"ס קנס בחיביו כרימות וי"ל דידע שפיר דר"מ פליג עליה אלא דק"ל דרנן לא מנינן למימר דפלגי עליה אבל ל' יוחנן אחי שפיר: **א** קנס ויא פטור. יאית דגרסא ולא אונס משום דפסיונ' נמי קנס הוא ואומר ר"י דגרסא ל' דשין למקרי לאונס קנס טפי מלמתי' משום דלאונס סותה עשילי' (למחז ד' ע"ג):

הממאנת אין דא לא קנס. פירט בקונט' נפי שזיא בחוקת בעולה וקשה לר"י דל"כ הי"ד דייק לקמן הא קטנה בעלמא אית לה דלמא הי"ק הממאנת אין לה קנס אם בא עליה כשזיא נערה הא נערה בעלמא אית לה ומיחו אין להקשות אמרי נקט ממאנת הי"ל למינקט כל אהא שניסת ומתגרסה דהא איזא למ"ד לקמן (דף ג'.) דלפי"א את מתגרסה ומתגרסת אין לה קנס ונראה לר"י דהפי"א אין לה לא קנס ולא פיתוי אלא אנשה בעלמא אה פיתה אמת כשפיתה מתחיי קודם מיזון אפי"ג דשמימאנת אנפליז מיתלח שום יתבה אמת וישתחא דייקא שפיר לקמן הא קטנה בעלמא אית לה אכל קשה לשון דקאמר בשמורן וי"ת כולה ר"מ היא ובממאנת סבר לה כרבי יהודה ושאמר כיון דלר"י כולה עליה בעלמא כשזיא נערה שוב אינה יכולה למאן דמודה רבי יהודה כשבעל כדאמר בפרק בא סימן ומה נ"ב. ועי' ויזרן ר"י דאמרי כשפירש כהדים שאני נועל לשם קידושין ועוד דפיתוי ואונס לאו לשם קידושין הוא דבהלאל לא מודה רבי יהודה:

ולא פיתוי. קשה לרשב"א אלא פיתוי נקט פיתוי למאי דמוקי לה בסמוך
בנערה הא כל נערה מפוסה אין לה קנס דמחלה אפי' נעו

אלו נערות פרק שלישי כתובות

ו לחייבו ממון טעמא משום דאין צו
ישא אכל היכא דיש צה שזה פרוטה
להכי איתקש: דבהדי דמחיה קרע
נ דלוקא משום חבלה ופטור מתשלומי

קריעה לא שנה התרו בו ולא שנה
לא התרו דלא לקי פטור מחטלומין
ומהיקסא דלא תחלוק: **מחאי דבבול**
כחי. דפסטיה ליה דמכה בשבט
בין שוגג בין מויד חייב לשלם: **דלמא**
בשבט כחי. ועל כרחק אשוגג
כחי קרא דאי במויד הו"ל מחטאיב
בשבט ופטור מן החטלומין: **איכל**
לאיפלוגי. בין שוגג למויד: **לא ס"ד.**
דבשבט כחי ובשוגג: **ואי בשבט**
מכה בשבט ילמנסי. בחמיה: **אלא**
לאו בחול. דליכא פלגוי ואיפסק לא
מכה אדם שלא תחלוק בו ואפי' אינו
חייב מיתה: **דרבא דאמר.** רבני
מאיר חדש הוא כו': **מסתיין כמאן**
מוקיס. לטעמי רומאס' דרמיין עלה
דאלו הן הלוקין וקיימא לן דאין לוקה
ומשלם: **אי כר' מאיר.** דאמר לוקה
ומשלם וכדשינוהו ריש לקיש: **קשיא**
בכו. דבשלמא לריש לקיש דלוקמהי
להאיא דגנב וטבח בשבט בטובה על
די אחר אבל בטובה על ידי עצמו
לא תשלם לו קשיא דמאיר ומשלם ליה
הוה לר' מאיר אפי' בקנס אלא לרבה
קשיא בכו דקנס הוא וקמי' מחטתינא
פטור: **ואי כר' יהושא בן הקנה.**
דאית ליה גמי לוקה ומשלם לו מאיר
מזקאמר' יום הכפורים כבשה י"ב
הוא דפטור מחטלומין ומשום כ"כ
דאית ביה יומי"ג דאסון אסון אבל
משום אלו ומלוקות דאית ביה לא
פטור ומחטתינא גמי דאית ליה לוקה

לם לית ליה אפי' בקנס: קשיא אחוהו.
 טר ליה ליפטריה משום כרת: ואי כריכי
 מכות (דף ד.) אין חייבי כריתות בכלל
 אלא כן הלוקין הבא על אחותו ומשום
מזורה. להכל מוריד שהוא במלקות
חא א' סבר רבה כר' יוחנן (ולד): שלא
 תקיות שוגגין ודבר אחר חייב: **איבו**
 תרו בו כר' יוחנן: **אלא א' סבר** לה
 הדרו בו פטור ממנו ופליגי אדריכי
 (ג.) אפילו הדרו בו משלם ממון ואינו
 כר' יוחנן ולא כעולא ולא כרש' לקיס:
 ממון ומלקות לזקוק ואינו משלם כרבי
 משלם ממון ומקור לה בשלם הדרו בו
ויפסא תורה בו. דחייבי מלקיות שוגגין
דפליגי אדר' נתנאי. ומחייבי משלומין
 דפליגי אדריכין גדיש כר' י"ב חייבין
 משום **זנות** והתני' להבא דקנסא בחלות
 אחסון למיפטריה משום כרת ליפטריה
 לא הדרו בו דאין כרת בלא לאו חיה
 חסן מוקי לה אפילו כרבנן דפלגי עליה
 וזמלס והני בשלם הדרו בו אלא
אי רבי מאיר. דאמר לוקא ומשלם:
 דין מלקות בחייבי כריתות וכו'. דאסון
 הילכך מתנינן להבא על גביה ר"מ
 קשיא מזמור אלב היא דכבוטות
ויוט ושניוט. לקמן מפרש להו: **קנס**.
המתנות. כבעל כנון יתומה קנסה
 כבעל: **אין לה קנס**. שאני בחסות
 שאין לה סימני נערות לעולם ואינו
 אלא ילדה (ועל דף י"ב.) **אין לה קנס**.
 שלא תביא שערות לעולם כל כ' שנה היא
 כ' צוגרת: **והולאט משום שס רע**.
 וילגס: ולקמן (וילין) פירר כן סהילה היא:

קטן אין לה פיתוי אגב דנקט באידך:
אבל

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) נב' חשומין הוא (לא
נריכאל) תח"מ ונ"כ ס"ח
הא לא קשיא: